

Preek van 25 juni 2017 **Steven Barberien**
BANGE BLANKE MAN

In de jaren 90 bracht de Vlaamse kleinkunstzanger Willem Vermandere een lied uit als protest tegen een groeiende angst voor vreemdelingen: *Bange blanke man*. We zijn nu meer dan 25 jaar verder en die angst is zeker niet minder geworden. Populistische, extreemrechtse en anti-Europese partijen en hun gedachtegoed groeien zienderogen, ten gevolge van ‘de grote golven vluchtelingen die het land overspoelen’, en van een zeker misnoegen over de gang van zaken. Islamitisch extremisme en terrorisme werken dit nog meer in de hand... De mensen zijn of worden bang en angstig gemaakt.

Onze leefwereld heeft daar ogenschijnlijk geen verweer tegen. Het oude christelijke Europa is vermoeid en lijdt aan een identiteitscrisis. We zijn vervreemd van onze christelijke wortels en zijn dus vergeten dat onze ziel aan God toebehoort en onaantastbaar is. We zijn te veel gefocust op ons lichamelijk bestaan. Het is natuurlijk goed bewust gezond te leven, gebruik te maken van de vooruitgang in de medische wetenschap, aandacht te hebben voor lichamelijk welzijn, maar gaan we daarin niet te ver?

In onze angst te moeten sterven of lichamelijk gebrek te lijden, vergeten we ons perspectief op nieuw en eeuwig leven. Het lijkt alsof we tegenwoordig gedwongen worden onze hemel hier en nu, op aarde te creëren onder het adagio van het consumentisme: ‘Je kunt het maar gehad hebben’.

Streven naar perfectie heeft ons opgezaald met angst voor wat niet volmaakt is. En zo evolueren we naar een maatschappij die elke vorm van lichamelijke afwijking afwijst. Met allerlei tests en screening zorgt men ervoor dat elk ongeboren kind met een gebrek of afwijking wordt verwijderd voordat het ‘een last’ zou kunnen worden voor zichzelf en de samenleving. Een ‘down’-loze samenleving wordt de maatstaf... Waarom hebben we zo’n angst voor een kind dat anders is? Voor een leven dat niet perfect of niet geslaagd is volgens onze normen? En waarom durven wij als christenen niet meer spreken over God, de Vader die ons kent en met ieder van ons begaan is? Die andere normen en een andere standaard hanteert dan wij!

We verloochenen zo de liefdevolle zorg die Hij geven wil... Ons geloof en geloven laten we verdringen naar het verborgene, alsof het louter een privéaangelegenheid zou zijn. Het wordt tijd dat we als christenen stoppen met bang zijn en eindelijk weer van de daken gaan schreeuwen dat God ons liefheeft. Dat Hij elk mensenkind, hoe imperfect ook, graag ziet en wenst! Een samenleving die zich terugplooit op zichzelf, waar alleen de perfecte ‘übermensch’ welkom is, dat vreselijke experiment ligt gelukkig al 75 jaar achter ons... maar als wij angstig blijven zwijgen en onze christelijke wortels niet gaan erkennen, doemt dat spook weer op... en daar moet je wel bang van zijn!

Bange blanke man...
met angst voor de verkeerde zaken,
weet dat ge in Gods ogen meer waard bent
dan een zwerm mussen...

Amen.